

A bezdédi tarsolylemez meséje

Az ősz táltos visszatért a révületéből. Apró, szúrós fekete szemei az égi világosság után befogadták az anyagi világ fényeit.

Ahogy fejét felemelte, vastag, fonott varkorcsai hátracsapódtak.

A nemzetségek vezetői és a férfivá avatott fiaik feszülten figyelték az öregségében is szép és méltóságteljes táltost.

- Teremtő szellemvilágunk kegyes irgalmával tekint ránk - kezdte az égi világ üzenetét.

- Eljött a megjövendőlt idő! Testvéreink, a jóslatok szerint, már várják a találkozást.

- Vajon őseink szelleme megáldja-e a tervünket? - kérdezte a legidősebb vezér.

- Áldás van a terven, az ősök ereje lesz velünk.

A táltos felállt helyéről. A jurta falán apró testének árnyéka hatalmassá terebélyesedett

- Nem lesz áldozat nélküli a vállalkozás! Egy lélek áldozata lesz az ára. Ne kérdezzetek erről többet! - keményedett meg a táltos hangja.

- Kérünk, táltos, mondd el nekünk mit kell tudnunk! - kezdtek mozgolódni és beszélgetni a résztvevők.

Az öreg illatos füveket hintett a tűzbe, amiből szokatlan szikrák pattantak ki a légbe. A lángnyelvek örületes táncba kezdtek, furcsa árnyak lengték be a jurta homályát. Az ősz táltos szeme lecsukódott, testét átengedte a szent szellemnek.

- Szeretettel köszöntelek benneteket, gyermekeim! Ősapátok vagyok, Magor. Ismertek engem. Akkor szólok utódaimhoz, ha nagy döntés előtt állnak. Amikor segítségre van szükségetek, isteni erőmmel mindig véletek vagyok.

A jelenlévők megnyugodtak. Érezték ősapjuk meleg, szeretetteljes erejét. Olyan biztonságos érzés lett úrrá rajtuk, mint gyermekkorukban apjuk és anyjuk közös ölelésében.

- Ahhoz, hogy népünk folyama ne szakadjon meg, át kell vándorolnunk az Atya karja ölelte síkságra, a Hévizek országába. Nehéz lesz, de sikeres. Az Atya mindig idegyűjti népét, hogy óvja és megtartsa. Így volt az özönvíz előtt, így az idők kezdete óta.

A jelenlévők kábultan hallgatták a táltos ajkán át hangzó kinyilatkozást.

- Figyeljete gyermekeim! Válogassatok ki négy arbandból¹ álló küldött csapatot a legkiválóbb ifjú harcosokból. Kitüntetés lesz ez a résztvevőknek. Ők lesznek majd vonuló népünk vezérei. Magor elcsendesedett, majd folytatta.

- A csillaghomlokú barna kanca három nap múlva fehér kiscsikót ellik.² Amikor a csikó egyéves lesz, akkor keljen útra a csapat! A csikót és anyját is vigyétek magatokkal. Nem közönséges ló válik belőle. Ahol elbizonytalanodtok az úton, ő fogja megtalálni azt az ösvényt, amin tovább juthattok. Tartsátok jól és semmivel ne terheljétek! Áldással járnak a követek a küldetésben. - tartott ismét szünetet.

- Van kérdésetek?

A törzsfők és hozzátartozóik kitágult szemekkel bámultak, végül a legidősebb előljáró gyermekkori emlékeiből felhozta azt az emléket, hogy a beszélő szellemnek meg kell köszönni a kinyilatkozást.

- Nincs kérdésünk, kedves Atyánk. Köszönjük, hogy megtiszteltél bennünket! Hálásak vagyunk, hogy törődsz velünk. Kérünk téged, ne fordulj el tőlünk a hosszú küldetésben!

A táltos arcán szeretetteljes mosoly jelent meg:

- Megáldalak benneteket, gyermekeim és elbúcsúzom. Magor királyfi szólt hozzátok.

A táltos felnyitotta szemét és csak annyit mondott:

- Most menjetek békével!

A vezérek szó nélkül lóra ültek és haza ügettek. Senki nem szólt.

Napokon belül, mindenki csodálatára, a csillaghomlokú barna kanca hófehér csikót ellett. Egészséges, nagy bogárfekete szemű csikót.

Az ellésnél segédkező csikósok örömrivalgással kürtölték szét: Mindenki hallja!

- Kis táltos jött a világra! Csillogó, féhérfényben született! Csakis a Nap gyermeke ez!

Mindenki boldog volt. Az ígért jel megérkezett. A vének jóleső érzéssel kezdték az ifjakat kiválogatni.

A törzsekből kijelölték azokat a deli legényeket, akik alkalmasak lehetnek a nagy feladat elvégzésére.

Háromszor annyi nevet róttak³ a nyílvesszőkre, mint a csapat létszáma.

A legjobb nyíllövők lötték ki a százhusz nyílvesszőt.

A legtávolabb földet érő vessző Tarkacsu nevét viselte. Tarkacsu, a büszke ifjú harcos érezte, ő lesz a felderítők vezetője. De elszorult a szíve, amikor arra gondolt, hogy el kell hagynia Emesét, a kedvesét, a jegyesét. A jurtába lépve az apjára nézett. A szeme csillogott a büszkeségtől:

- Apám, én vezetem a csapatot! Nem leszek méltatlan a nevedhez!

Aján, az idős, mokány testű harcos ráemelte a tekintetét. Hozzálépett, megszorította a vállát:

- Tudom, fiam!

Tarkacsu az anyjához lépett, aki bólintva csak annyit mondott! - Estére menj el Emeséhez, tudnia kell a hírt! Nem álltok könnyű döntés előtt, még ha Emese tündérlány is! Emberi teste, leányszíve van, és őszintén szeret téged.

Tarkacsú kérdően nézett anyjára.

- Mit nem mondasz anyám?! Hogy- hogy tündér? Nemcsak a mesében élnek tündérek? Faima elmosolyodott.

- Nem bizony! Csak ez nem tartozik mindenkire! De te most már népünk egyik vezetője leszel, megtudhatod a titkot. Mégis mit gondolsz, hogyan került a nevedet hordozó nyílvessző a legmesszebbre?

- Elvitte a szél! - vágta rá Tarkacsu.

- Egy kiváló nyíllövőnek azért tudnia kéne, hogy a szél lényegesen nem befolyásolja a jól kilőtt vessző pályáját. - morgott az orra alatt Aján.

- E jellel őseink ereje választott ki. - sóhajtott Faima nem sok jórt sejtve.

- Emesét is kiválasztották? - kíváncsiskodott Tarkacsu.

- Az ősapáinkat, Hunort és Magort a Csodaszarvas istenanya vezette a csodálatos tündérlányok földjére. A tündérlányok szerelemmel választottak férjet Hunor és Magor vitézei közül. A két tündérhercegnő pedig az ősapák feleségei lettek. Leányutódaik vére hordozza a tündérséget. Így minden hetedik leány tündér lesz. Emeséről tudták a táltosok, kicsoda, ezért elküldték a szent központba, amit Etele nagykirály felesége a tündér, Réka királyné alapított. Ebben az iskolában lett aranyasszony Emese aki földöntúli tudásával szolgálja népeinket. Erősíti Földanyánkat, tisztítja a vizeket, beszélget az égi madarakkal, akik hozzák a híreket keletről-nyugatról, a testvéreinktől. - Faima arca kipirosodott.

Örült, hogy végre elmondhatta fiának a nagy titkot. Meg emlékezett is egy kicsit a saját ifjúkorára, hiszen ő is így kezdte, amikor először megértette a madarak tavaszi dalát.

Tarkacsu este ünneplő ruháját öltötte magára, rátétes felsőjét és új nadrágját. Kerek, prémes sapkája alatt eligazgatta a farkocsait. Kezébe vette rangjelző harci fokosát, és elindult Emeséhez. Az úton az motoszkált a fejében:

- Vajon, miért döntöttek úgy az ősök, hogy épp az esküvőm előtt kell elhagyni kedvesemet? Mi lesz, ha nem térek vissz: hozzá?

Mire Emese sátrához ért. elhessegette a rossz gondolatait, és nagyot sóhajtott:

- Magor apánk! Legyen meg a te akaratod! - és belépett.

Emese mindenről tudott, hiszen, tündérsége már egész pici korában megnyilvánult. Ezt az isteni adományt mély alázattal fogadta, és mindenkinek a javát szolgálta vele. Amikor Tarkacsu belépett, lesütött fejjel várta. A mindig mindenre és mindenkire csillogva nevető nagy, csillogó, mandulavágású szeme szomorúan pillantott rá.

- Visszajövök hozzád! - Visszajövök! - bizonygatta Tarkacsu, a lány dús fekete haját simogatva.

- Nagyon büszke vagyok rád! - suttozta Emese. - Mindig veled leszek, csak figyeld a csicsergő madarakat, a kelő Nap ígéretét, a Hold álomporát: Mindenben én leszek!

- Megszületett a kis fehér táltos. Ő lesz a vezetőnk! - erőltette a beszédet Tarkacsu.

- Tudom. Tudd meg, nem közönséges állat! Nemcsak vezet benneteket, de óvja is a csapatot. Csak szeressétek! A te szereteted fogja életben tartani. Én is megteszem, ami rám bízott. Ajándékot készíték neked. Áldás lesz

utatokon.

Tarkacsu hosszasan búcsúzott, de Emese már mintha egyedül akart volna maradni. Még mozgott a sátor ajtaját fedő nemez Tarkacsu után, amikor Emese riadtan nyúlt az igazmondó kövei után, és vállatára fogta őket. Ismerte a kövek, ásványok minden titkát. Keze alatt a kövek jó tanácsokkal látták el a kérdezőt, de gyógyított is velük. Hány, meg hány ember sorsát terelték helyes irányba a kövekkel együtt, s most ő szorul a tanácsaikra. A vörös jáspis, a lila ametiszt, a zöld aventurin, a fekete obszián, a barna tigrisszem és a víztiszta hegyikristály, a jelképes festett kavicsok mind, mind meséltek. Elmondták a sikeres küldetés tervét. Megmutatták a nagyszerű fogadtatást. Láta, ahogy néhány év elteltével saját népe, a hét törzs szövetségében hogyan vonul be ősei hagyta földre, a Kárpát-medencébe.

Milyen szeretettel fogadják őket a már ott élő rokonok. Harc nélkül foglalhatják el a gyepüket és megtelepednek ősi-új hazájukban.

Hogyan lesz az utódokból hatalmas, erős nemzet...

De mindez az ígéretes jövő nem érdekelte. Idegesen dobta, rakta, válogatta a köveket. De azok sokadszorra is, fáradtan is, mindig csak ugyan azt mutatták. A visszatérő csapatból egy ember hiányzik majd!

Hirtelen viaszasörpötte kicsi bőrzacskójukba a köveket. Eleget látott!

Mint bölcs tündér, nagyon jól tudta, akármit is lát meg a jövőből, nem használhatja önös érdekeihez, és csak annyit kívánhat, hogy legyen meg a Teremtő akarata.

Nem bírálhatta felül az isteni döntést, mégis nekikezdett a bűbajos ajándék megtervezéséhez.

Gondolataiban már ott volt annak a tarsolylemeznek a képe, amit Tarkacsunak ajándékoz.

Megvédeni a tűzkövet, szárazon tartani a gyógyító füveket. Biztonságosan elhelyezni az útra szánt ezüst és aranypénzeket.

Emese visszatért a révületéből, nagyot sóhajtott, majd nekilátott tündérfonálból megszöni a tarsolylemez mintázatát.

A lemez külső részét virágokkal rakta tele.

*- Körbe-körbe virágos életed,
Körbe-körbe tenéked leteszem,
Ahogy volt, majd legyen úgy!
Életed virága szépségben rám borult.*

Emese mélyet sóhajtott. Ránehezedett a megsejtett jövő, de folytatta a szövést. Repült az ezüstös tündérfonál. A befelé forduló részen csak úgy folytak a griffes-indás, gyönyörű minták. Az indák találkozásánál átfogó

csomókat hurkolt. Dúdolt magában.

- *Kötöm, szövöm életed,
Az indákkal folyják sorsod!
Élj, élj, amaddig lehet!*

- csöppentek le ajkáról a bűbajos igék. Fénylő fekete szeméből közben potyogtak a könnyek.

A tarsolylemez bal oldalára formálta az Egyszarvú táltos⁴ alakját. Igazából maga sem értette miért, de valami sugallat erre ösztönözte.

A hófehér Egyszarvú a táltos paripa magasabb szellemi változata. A mágikus tudáson túl tudja azt is, hogy a tökéletességet a szeretet koronázza meg.

Ahogy száguld vakító fehérségével, lobogó sörényével, észrevétlen jelenlétével, olyan mint az isteni szeretet ereje. Kecses, melegséget árasztó, és mindenütt jelen lévő, csak ki kell nyújtani felé a kezünket.

- Ó, te szeretet megtestesítője! Kedves Egyszarvú! Kérlek, légy ezzel a legénnyel a hosszú úton! Ha bajba kerül, szeretettel sugallj neki jobb gondolatot. Nem kérhetem, hogy úgy szeresd, mint én, de ne hagyd magára!

- Kérlek, Égi Küldött, derűs hírvívője a Teremtőnek! Légy a segítségére a földi küldötteknek, szorult helyzetében! Világítsd meg elméjét, ha fáradtság vagy rossz érzések kerítenék hatalmába!

Emese nagy buzgalmában még látni vélte az Egyszarvú békés orcájának feléje irányuló mposolyát, de kezéből már szaladt is kifelé a tarsolylemez jobb oldalára a pávasárkány alakja.

Tudta, hogy a hun ősök nagyon messziről, a kínai Nagy Faltól hozták a jelképet.

- Ó, kedves sárkány, minden titkok tudója! Nem faggatlak én az előlünk elzárt titkokról, de a Te erőd a védelem és a gyógyítás, ezért kérlek vedd meg ezt a legényt. Óvd testi épségét, ne hagyd, hogy rontás, betegség fogjon rajta!

Nézte, nézte Emese az elkészült tarsolylemez mintázatát, de még nagyon üresnek találta a tarsolylemez középső részét.

- Ide be kell illesztenem még valamit! - töprengett.

- Ó, tudom már! Az Ő jelét kell beszöni az indák közé! Már fonta is tündérerejével az egyenlőszárú keresztet a tarsoly lemez közepére.

A pártus Jézus jele került hát középre, a Világ Világossága, a Fény jelképe.

Az adiabenei pártus királyi ház utolsó sarjaként született Ő. A testet öltött Fény.

A régi pártus írások szerint "egy gyermek születik nekünk", aki eljön vérszerinti népéhez, hogy életével tanítsa a világot, és megmutassa a földhözragadtaknak, hogy az anyagon kívül más is van, amivel úrrá lehetünk a halálon.

Ekkor már zokogott a lány.

- Édes Teremtőm! Legyen meg a te akaratod! De ha csak egy pici esély is van rá, kérlek, hozd vissza nekem Tarkacsut!

Kora reggel, fűgén vitte a mintát akabar ötvöshöz, hogy indulásig elkészüljön a tarsolylemez.

Az egész nép a nagy útra készülődött. Az úzok új nyilakat és nyílhegyeket készítettek. Szárították a húst, tartósították a zöldséget, szőtték a meleg gyapjútakarókat, hogy a küldöttek az úton semmiben ne szenvedjenek hiányt.

A Csillaghomlokú barna kanca csikóján rajtamaradt a Kis Fehér Táltos név. De ám tudta is a kis bitang, mit jelent ez! Okos volt, eleven és pajkos. Együtt játszott a gyerekekkel. Szeretett a réten száguldozni velük, és szinte beszélgettek, aminek mindig nagy kacagás lett a vége.

Szorgalmasan készült paripa életére. A vitézek vezették, hívták, vagy a lapulást gyakorolták vele a bozótosban. Sokszor azt vették észre a felnőttek, hogy az álcázás gyakorlása közben már el is tűnt, és kis pajtásaival hempergett a fűben. Aztán amikor rátaláltak bűnbánó voltában minden feladatot végrehajtott, csak egy dologra nem lehetett rávenni. Semmit nem tehettek a hátára, mert azonnal ledobta.

Az izgalmas készülődésben gyorsan elrepült egy év.

Emese az indulás előtt átadta a tarsolylemez Tarkacsunak, és röviden elbúcsúzott tőle, mint akit hamarosan viszontlát. Pedig már tudta, a búcsú örökre szól!

A tudós táltos papok nagy tüzeket gyújtottak. Fűveket és ételt áldoztak. Majd a jó jelek bemutatása után megáldották az útrakelőket.

Tarkacsu volt a csapat vezetője.

A Kis Fehér Táltos hosszú kötőféken sündörgött mellette, szinte jelezve, vezetőtársának tekinti magát.

Tarkacsu az úton baktatva megveregette Kis Fehér Táltos farát. Bizalommal, jókedvvel ment a negyven legény.

Tudták, nemcsak a saját életükben, hanem egész népük megmaradásában fontos, milyen eredménnyel zárul az út.

A nagy hegyvonulaton kellett átvergődniük, hogy megérkezzenek. Úttalan utakon haladtak, ember nem járta vidéken lovagoltak.

Sokszor a csüggedés kezdett úrrá lenni rajtuk, de Tarkacsu mindig megérzett valamit, hol a szélben, hol a madarak csicsergésében. Megérezte Emese életkedvét.

A felkelő Nap mindig újabb sikereket ígért. A Hold, az Istenanya megtestesítője esténként puha álommal ringatta el fáradt testüket, anyai szeretete őrizte őket az éjszakában.

Az úttalan utakon a Kis Fehér Táltos járt legelől. Hol előre szaladt, hol vissza. Sokszor hosszabb időre eltűnt, de mindig megtalálta azt a járható helyet, ahol a csapat átjutott vagy tovább tudott menni; boldogan nyihogott, emelgette két mellső lábát, szinte hívta a harcosokat:

- Végre megvan! Itt az út, erre kell menni!

Aztán a hegy utolsó gerincén megpillantották a helyet, amit az atyai karként, a Kárpátok vonulata ölelt közre.

Gyönyörű volt, és fenséges! Érezték, megérte a törődést a fáradságot! Nem hiába tették meg ezt a nagy utat.

Amikor leértek a síkságra, meggyőződhetnek arról, minden úgy van, ahogy a táltosok mondták.

Az ott élő népek tudtak az érkezésükről, várták őket. A tudós táltos papoknak megvoltak a varázslatos módszereik, hogy a hírek, tudnivalók jöjjenek-menjenek a népek között.

Mégis jól esett az~ határtalan öröm és szeretet, amivel fogadták őket. Sőt, meg is értették egymást!

Mindent megbeszéltek, hiszen ősi nyelvük évszázadok alatt alig változott. Szívük is ugyanolyan maradt. A szeretet, a megőrzés, a megmaradás közös céljába vetett hit.

Megpróbálták egymást mind a harci tudományban, mind az állattartásban, szerszám- és fegyver készítésben és a lovaglásban. A Kis Fehér Táltos csikó is igyekezett átadni minden tudását a harci méneknek. Sokszor alig tudták visszaterelni az éjszakai szállásra a lovakat, úgy szétzavarta őket.

A küldöttség megvárta, amíg kitavaszkodott. A folyók áradásának elmúltával indultak el visszafelé. A vendéglátók ajándékokkal és jókívánságokkal halmozták el a hazafelé indulókat. Egészen a gyepük legszéléig elkísérték őket.

A kis csapat elégedetten, bizakodva tekintett az előtte álló hosszú útra.

Egy napi járásra, felfelé a nagy szőke folyó mentén, rabló szlávok támadták meg őket.

A megtorpanó Kis Fehér Táltos láttán Tarkacsu azonnal intet a

csapatnak, és a vitézek felvették a harci alakzatukat, és rövid idői alatt megfutamították a támadókat.

Tarkacsu kitűnően forgatta fokosát, sok nyíl vesszőt kivédett. A több irányból jövő támadás azonban rá, a vezérre irányult, hogy annak elestével a csapat menekülésre kényszerüljön.

Több, halálos találattól zuhant a földre. Révülő szeme előtt megjelent Emese, ahogy fölébe hajlik, és búcsúcsókokkal engedi útjára.

A harcosok döbbsen álltak és nézték, amint lefekszik a hallott hős mellé a Kis Fehér Táltos. Fejét átvette Tarkacsu mellkasán. Nagy fekete bogárszemét lassan lehúnyta, és kiadta lelkét.

- Tarkacsu szeretete tartotta életben. - mondta az egyik táltos képességű ifjú. Önként tett vállalásában most már örökre vezetőtársa marad!

Együtt temették el őket Tiszabezdeden⁵. Ősi szokás szerint mellé helyezték a fegyvereit, szerszámaikat, a lemezborítású tarsolyát tűzkövével, gyógyító füveivel. A tarsolylemezben a tündérfonálból szőtt Egyszarvú és a sárkány tovább tette a dolgát.

Hosszú évszázadokig, vagy ezer évig őrizték Tarkacsut. Akkor elő került a tarsolylemez, hogy figyelmeztessen, mit tettek az őseink, megmaradásunkért. Meséljenek örömeikről, bánataikról és őseink önfeláldozásáról, amit a fennmaradásunkért tettek.

Ne feledjétek el őket!

Jegyzetek

- ^{1.} *Az arband: A legkiseb, 10 főből álló, katonai alakulat. Főként a hunoknál, mongoloknál volt használatos.*
- ^{2.} *Nérya: Atenjeu meséi.*
- ^{3.} *Rovás - írás: Elődeink írása a rovásírás volt. I. Szent István vetette el ennek használatát.*
- ^{4.} *A fehér egyszarvú ló, a táltos, a szeretet jelképe, nem csak a magyar hitvilágban.*
- ^{5.} *Honfoglalás kori temetőfeltárásakor került elő ez a tarsolylemez Tiszabezdeden. A kép forrása: internet.*

(Forrás: Égi mesék ősökéről, hősekről, kövekről. Nóri)
(Kiadja a Folpress Kiadó Kft., ISBN: 963 216 396 6)